

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE.

Előfizetési árak: Egész évre 10 frt, fél évre 5 frt, negyed-
évre 2 frt 50 kr, egy óra 1 forint.

Megjelenik mindennap.
vasárnap kivételével.

Felelős szerkesztő:

Vértesi Gyula.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Széchenyi-utca 1761. sz.
Kunz József ur kereskedésével szemben.
Hirdetések a legmérsékeltebb árszámítás mellett vétetnek fel.
Egyes szám 4 kr.

Felhívás előfizetésre.

Az új évnegyed elején, önmagunkat dicsérő körmondatos sablonok helyett, egyszerűen utalva közönségünk eddig tanusított érdeklődésére s támogatására, bizalommal felhívjuk mindazokat, kik eddig előfizetéseiket meg nem újították, hogy azt megújítani s lapunkat további érdeklődésükkel kíséni sziveskedjenek.

A „Debreczeni Ellenőr“ előfizetési ára: Egész évre: 10 frt, fél évre: 5 frt, negyedévre: 2 frt 50 kr, egy óra: 1 frt. Egyes szám ára pedig 4 kr.

Az előfizetési pénzek, valamint hirdetési díjak a „Debreczeni Ellenőr“ kiadóhivatalába (Széchenyi utca 1761. sz. Kunz József kereskedésével szemben) küldendők.

A „Debreczeni Ellenőr“ szerkesztősége és kiadóhivatala.

Magyarok és oláhok.

Az oláhok szerencsétlen bécsi útja nem is sejtett reactiót keltett a magyar közvéleményben — úgy, hogy a rosszulás, mely az idegen földre vándorolt

árulkodókat sújtja, nem nyilatkozik többé tisztán a hirlapok hasábjain, hanem itt ott már a tettegességgig mennek a felizgatott kedélyek. Nem vagyunk ugyan barátai az olyan utcaiz tüntetéseknek, melyek bárki életét vagy testi épségét veszélyeztetik, s azért nem is kíséjük feltétlen helyeslésünkkel az aradi és tordai zavarokat; de tagadhatatlan, hogy az oláhokat a magyar társadalom hosszú türelme oly nyilatkozatok és tettek ragadta, melyekre a világ egyetlen államalkotó nemzete sem maradna nyugodt, s melyeknek szükségszerű következménye volt az, hogy a népdüh végre fellázadt a magyar állameszme ellenségei ellen.

Ezek a zavargások lehet, hogy tovább fognak terjedni, s az is lehet, hogy az oláhok által lakott vidékeken ellentüntetésekre s talán összeütközésekre is fognak alkalmat és okot adni, annyit azonban mégis használt ez az incidens, hogy végre látják az oláhok, hogy a türelemnek, mely a magyar nemzet zászlajának megsértőivel szemben soha sem ment eddig túl a törvényes megtorlási eszközök határán, ma már elfogyott, s elég erős lesz arra, hogy nemzetiséget bármily eszközökkel, ha kell, az erősebb terrorismusával, megfékezni.

Mert sajnos, ez a nép — mely nem

tudja belátni, hogy e nélkül maga Románia is rövid idő alatt muszkaszakmánynyá lenne, mely rossz néven veszi, hogy a magyar közvéleményben az oláh nemzet szava nem ér annyit, a mennyit megfelelő — de hiányzó — intelligencia mellett számarányánál tolvá érnie kellene — nem fog többé visszatérni a béke egyedül üdvös útjára, hacsak nem követünk egy eszélyes, de minden államellenes tendencia ellen szigoruan fellépő politikát, mely egyrésztől minden, a magyar nemzeten ejtett sérelmet szigoruan megtorol, másrészt azonban az oláhok elmaradt népét a cultura eszközeivel magához emelni.

Részünkről, annak a betölthetlennék látszó ellentétnek, mely a magyar és oláh nép közt daczára egymásra utalt voltuknak fennáll, okát épen abban találjuk, hogy a mindennapi társadalmi érintkezés terén nem jönnek össze a két nép fiai, úgy hogy a serdülő oláh fiuk, még ha értelmiségi pályára lépnek is, nem állanak a magyar közszellem hatása alatt, hanem annak a külön magyarországi oláh közszellem hatása alá kerülnek, mely csak gyűlölettel gondol a fennálló rendre, de maga nem bír annyi szellemi erővel, hogy a rend felforgatása esetén új rendet teremteni és fenntartani képes

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája.

A kis csipkerózsa.*)

Rajz.

Irta: Sz. Buday Etel.

Neszike! Neszike! — Álljon meg. — Hiszen kiszaladom már a lelkem — kiáltott egy meglehetősen köpczös alaku kis nő, felhevült arca verejtékét törülgetve. A fáradtságtól el-tikkadtan megállt és dűnyyögé kellemetlen orr hangon, — még ez a leány örültté tesz, vagy legalább is beteggé.

Körül nézett sóhajtva, keresve a kergetett leánykát, kit szemével fel nem tevezhetett. Elszállt előle mint madár, élvezni a szabadságot, melyet nevelőnői szigorral korlátozni szeretett volna.

A park százados fái között kakuk szó hangzott fel, ezt követte sárgarigó hang, melyeket fel lehetett ösmerni, hogy nem madártól származtak.

A nevelőnő ijedten tekintett föl a fák ágai közzé, honnét a hang hallatszott s hová a

*) Örömmel üdvözöljük dolgozó társaink sorában a szellemes írónőt, kinek szives ígérését bírjuk, hogy lapunkat gyakrabban fel fogja keresni érdekes dolgozataival.

dus lomboktól nem igen jól láthatott. — Neszike az ist-nért — már megint fára mászott! Ugyan melyiknek tetején van? — Nem szállt-e le mindjárt! — Hát illik ez egy leánykához — egy kisasszonyhoz? . .

A kakuk szó csak gunyosan hangzott mint felelet a nevelőnőnek.

Jöjjön le mindjárt! — mert másként bepanaszolom a nagypapának. — Erre sárgarigó fütyü hangzott fel.

Fütyöljön csak mint a rigó. — Hisz ez illik egy uri lányhoz, — szólott ingerülten a kis nő — meg ezt érdemlem én — hogy kiscsufoljon, ijesztgessen a mért oly jó vagyok magához. — Már megint fütyöl — Neszike, hallgasson csak reám. — Ugyan mit fog mondani az öreg füles, hogy még ma meg se nézte és hagyja rágódni száraz szénán, mikor friss fü is van a réten — a fütyü csak tovább szólott, de alantabbról hangozva.

Jöjjön le édes Neszike — menjük a Bandihoz!

Végtére a biztató, kérő szó hatott — és egy kedves aranszöke göndör hajtól körített rózsás bájos gyermek arcz tünt elé a lombok közzé, pajzánul nevetve intve alá, hogy álljon odább a nő — mert készül leugrani az alantás ágról.

— Neszike, ne tegye ne tegye — nyakát törö — kiabált körbe forogva az ijedtségtől a

szegény nő. De a leányka mint evetke szökött a földre, s akis köpczös nőt hirtelen átkarolta, megforgatta és körbe forogtak, mint orsókarikák.

— Neszike — Neszike elég volt már — szabadkozott a nő — megfuladok — meghalok — fuldoklott lég után kapkodva.

— Oh már ez borzasztó! — szólott midőn a leányka még egy nagyot penderítve rajta, ott hagyta szédelegve, egy fatörzséhez támaszkodva

Es a nyulánk növendék leány tova szalad, vig csengő kacajja mint eol hártá hang rezgett végig a légben. — Liza kisasszony jöjjön utánam a Bandihoz megyek! — kiáltott vissza.

O, bár csak menne — sóhajtott az idős leány — de nem megyen, hanem rohan, fut mint a szélvész. — Csak győzzék lábaim az utánna szaladgálást.

Liza sebesen követte a leányt, s a park egyik tisztásán kaszáló férfitől hallotta meg, hogy a rózsas kut felé ment Neszike, a majorsékhöz.

Lécczel körül kerített majorsági udvarból jött már ki Neszike, midőn a major ajtajához ért a nevelőnő.

A leányka egy kis szekér elébe fogott fülest hajtott, az első ülést foglalva el, de meg látva a nevelőnőt, megállította különös fogatát, és megkínálta a felüléssel, mit Liza jónak is talált elfogadni.

lenne. Azért a legszerencsétlenebbnek tartjuk a gondolatot, mely az oláhok társadalmi kiközösítése által akarja megtorolni az oláh fészkelődéseket; ellenkezőleg az oláh intelligenciát, mely tagadhatlanul növekedőben van, de éppen elzárkódottsága és elszigeteltsége miatt nem képes magasabbra emelkedni: be kell vonni a mindennapi társadalmi élet mozgalmába s olyan tereken kell érintkezési pontokat keresni, hol a közös társadalmi szükséglet felelteti a politikai nézeteltéréseket.

Nem eltiporni, nem tönkretenni kell őket, mert hiszen a magyar államnak lakosai, kik nagyszámuknál fogva igen nagy anyagi erőt képviselnek, s napról napra jelentékenyebb szellemi tőkével is rendelkeznek: hanem fel kell őket emelni azon niveaura, hol a magyar nemzet áll, s hogy ezen a fokon belátva az együttműködés szükségét, békében segítsenek emelni a magyar állameszmét, melyre most ádáz fegyverekkel törnek.

Belföld.

A valuta. A „Bud. Korr.“ értesítése szerint Wekerle pénzügyminiszter, ki vasárnap Bécsben Steinbach pénzügyminiszterrel 5 óráig tanácskozást folytatott, hétfőn reggel érkezett vissza Budapestre Szügyény miniszterrel és Popovics osztálytanácsossal együtt. A két pénzügyminiszter minden tekintetben meg egyezésre jutott a valutatörvényjavaslatokon történt változások, valamint a parlamentáris tárgyalások programja és az új váltópénzek s aranypénzek kiveretése körül követendő eljárás tárgyában. E megállapodások értelmében beveszik a magyar törvénybe is az osztrák képviselőház valuta bizottságának ama határozatát, mely az aranyérmek forgalmi súlyának megállapítására vonatkozik, s a mely-

lyel ez az intézkedés precízebbé és rövidebbé van téve. Ki hagyják továbbá a magyar törvényben az 50 ezüst-filéreknél kiveretéseire vonatkozó intézkedést, a mi által az új pénzrendszer csak nyerni fog. Az „országos“ aranyérmek elnevezését nem veszik föl a magyar törvénybe, sem az Ausztriában elhatározott megszorítás nem jön a magyar törvénybe, mely szerint az állam magánosok részére koronás aranyérmeket nem fog veretni, a magyar törvény értelmében teljesen szabadon megmarad a veretési jog minden magános számára. — Pénzügyi csoportok képviselőivel Wekerle pénzügyminiszter ezuttal Bécsben nem érintkezett.

Országgyűlés.

A főrendiház ülése.

Jul. 4.

A főrendiház ma kezdte meg a költségvetés tárgyalását, amelyben, mint előrelátható volt, az elkeresztelési kérdés dominált.

A kath. és g. kath. püspöki kar csaknem teljes számmal jelen voltak. A főrendiházi tagsági joggal bíró ev. ref. püspökök közül Szász Károly, Papp Gábor, Lutheranus püspökök közül Zelmek Pál jelent meg.

Vasary Kólos hercegprímás ismertette álláspontját ebben a kérdésben azokkal, amikkel már eleve jelezte az ő álláspontja. Midőn fejtegetéseinek vége felé emelkedett hangon bizonyította, hogy az 1868-iki törvény módosítását kanonjaik szerint a protestánsoknak épp úgy kell kívánniok, mint a katolikusoknak. A katolikus főrendek sajnos helyesléssel kísérték szavait. Utána Csáky Albin gróf miniszter a kormány álláspontját körvonalozta, főbb vonásaiban azokkal, amiket annak idején már a képviselőházban kijelentett. Gróf Csáky Albin nem járult a hercegprímás által ajánlott megoldási módhoz, mely az 1868-iki törvénynek vagy megváltoztatását, vagy más értelmezését kérte; — hanem a világi anyakönyvek behozatalában látta biztosítékát az ellentétek kiegyenlítésének.

Schlauer Lőrincz nagyváradi püspök, beszéde elején, amelyet élénk figyelemmel hallgattak, azt fejtegette, hogy a gyermekek vallásos nevelésére nézve első a szülő, és csak másodsorban jön az állam, mely csak kiegészítő szerepet visz e tekintetben. Ez felel meg a szabadelvűségnek, melyet annyira hangoztatnak Magyarországon, de felejtik, hogy a szabadelvűség nem cél, hanem eszköz csupán, az emberi nem magasabb, időszerű törekvéseiben. Azért a szabadelvűség legyen erény, de nem erőszak, mert az nem szabadság, hanem állami omnipotenciára vezet. Ezután azt fejtegette, hogy a vegyes házasságok a vallástalanságot terjesztik, a közönyösséget nevelik. Ha pedig az állam arra vállalkozik, hogy imperative megszabja a polgárok vallását, úgy behatol a család szentélyébe, a szabadág utolsó menedékébe. De akik ezt az állami omnipotenciát pártolják, azok vonják le abból a végső következtetést is t. i. hogy az istenben való it is az államtól van. Ezután elmondja, hogy a vegyes házasságok kérdésében a kat. egyház állás pontja teljesen egyezik az 1881. porosz lutheránus állásponttal. A polgári anyakönyvvezetés mit sem fog segíteni a bajokon, sőt nagyobb bonyodalmakat okoz. Ha a kormánynak az a célja, hogy az állami anyakönyvek révén csak statisztikai adatokat szerezzen, arra nézve, hogy a törvény szerit mely vallást kell követnie a gyermeknek, úgy erről a kath. anyakönyvekből egy pillanatnyi betekintésre is már meggyőződhetik, mert ezekbe van vezetve a szülők vallása, de a gyermekek már csak katolikusoknak vannak jelezve. Végül kijelenti, hogy csatlakozik a primás előterjesztéséhez.

A képviselőház ülése.

A képviselőház ma megkezdte az italmelési javaslat részletes tárgyalását, melynek során eljutott a 11-ik szakaszig. Több szakasznál élénk és beható vita keletkezett, a melyben hosszabb rövid-bb felszólalásokkal résztvettek Horánszky Nándor, Kumann János, Gaál Jenő, Deéry Zoltán, Linder György, Kun Miklós, Szederkényi Nándor, Holló Lajos, Görgey Béla és ismételtén Wekerle és Hegedüs Sándor előadó. Négy szakasz hi-

Tovább haladtak a nagy park fákkal szegélyezett széles utain. Bandi vigan koczogott a nevelőnő meg bóbicskált a hűvös árnyas uton, míg Neszi fütytyel felelgetett a madaraknak.

Az öreg füles hirtelen megállt, Liza nagyot zökkenve felébredt, álmosan tekingetve körül. — Neszi a tovább menésre nógatta Bandit, de az csökönyösen állt, hiven számár természetéhez. A leánya megugrott, megnézni mi okért nem akar indulni a füles; és kacajba tört ki, — midőn egy nagy szalma kalapban találta föl ijedelmét az öregnek.

— Hát ettől félsz vénség — lóbálta előtte a felvett kalapot — volt is mért — te vén csacsi! szégyelheted magad — Liza! nézze csak egy fiu kalap. — Még pedig uri — ugyan hogy került ide?

Talán a bérlő fiáé — véleményezte Liza.

— Nem az; — azét ösmerem, annak a belsője tojásos, a multkor, midőn együtt szedtünk a fészkekből tojást, egy rakás beletört. Na én ezt a kalapot fel viszem a kastélyba!

— Ugyan már hogy vinné Neszi — hadja csak ott, a hol találta, majd eljön érte tulajdonosa.

— Nem hagyom — azért sem hagyom. — Talán azért hagyjam, hogy elvigye a majosrosék Jósikája.

És a poros kalapot, sötét ibolya színű borsos szoknyájába kezdte törölgetni, s az anékiül is már rövid szoknyácskát jó magasra felhuzta, úgy hogy a lábait fedő piros csizmák szárai felett fehér térdecskéi kilátszottak.

— Igy ni — szólt — meglegedetten végezve munkáját, most már fel is próbálom, talán jobban fog állani, mint az anyém, — és árvalány bokrétság fiu szalma kalapját a föbe hajtotta, felcsapva a lelt kalapot, hetykén kezei

közzé fogva karcsu füzetlen derekát, melyet himzettshawl fedett, s negédesen egyengetve magát, bókolt saját árnyékának — mondva — jó napot urfi, jó napot.

Mint viszhang jött rá válasz — jó napot kisasszony — jó napot.

A leány meghökölve nézett a fák közzé, honnét az ösmeretlen hang hallatszott, mely újra ismétlődött, — erre szép fehér arcát Neszinek, lángpir borította el, az idegen kalapot hevesen a földre dobta, s a Bandi számára font ostort kezébe kapva, rontott be a fák, bokrok közzé — kiáltva — na majd megtanítlak a mért csufolkodtál — csak találjalak meg urfi! alig mondta ki e szavakat, már szemben állott egy ifjával.

Neszi vad dühvel emelte ostorát az ifjura, ki ügyesen kapta meg kezét az ostorral együtt, s egy csavarintással kiragadta a reá emelt fegyvert s messze dobta.

Az ifju nyulánk alakja büszkén egyenesedett ki, s fekete, villogó nagy szemével haraggal tekintett a támadóra. és az éj szemnek haragvó sugarai megszelidültek, beletekintve a kék szemek szelid fényébe. Mert még a leánya arca haragot árult el, szemének tekintete szelid volt.

Neszi szólalt meg először, még akkor is folytott hangon az indulattól. — Ki ön! — Miként jött ide — mit akar?! — tette e sok féle kérdést egymásután.

Az ifju nevetett — bizony kicsikét bajos ennyiféle kérdésre egyszerre válaszolni. Hanem e három kérdés közül, melyikre a legkíváncsibb, majd arra felelek, mit ostor emelés nélkül is meg lehetett volna kérdezni.

— Feleljen mind a háromra! — kiáltott Neszi parancsolólag. — És tudja meg, hogy én nem vagyok kicsike — hanem kisasszony!

— Ó hocsánat kisasszony — bókolt az ifju nevetve, de rövid ruhácskájára tekintve, önkéntelen jött ki számon azon szó.

— Elég! — intett Neszi hevesen — arra feleljen, mért jött ide?

— Idegen vagyok. — Itt elmenve kíváncsiságból felmásztam a kerítésre, hogy betekintsek e hüs parkba, de egy erősebb szél lekapta kalapom s be repítette az utra, ezért átugrottam, hogy kalapom vissza szerezhessem, mely oly szerencsétlen volt, hogy fogata elébe került s így méltó haragját ki is érdemelte a kisasszonynak. — Most már mindenre válaszoltam, azt hiszem megvadn elgedve, és lesz kegyes kalapom visszaadni hogy távozhassam, azon kedves emléket vive magammal, hogy itt a parkot ostorra őrzi haragos tündére és a a jövőbe jó lesz elkerülnöm.

Neszi a megszeppenéstől indulattól reszkető hangon válaszolt — a kalapját elviheti, s kár volt érte mint tolvajnak a kerítésen keresztül mászni. — Be jöhetett volna érte a kapun is, nálunk nem bántanak senkit, ki igaz uton jár. Hanem az is jusszon a jövőbe még eszébe, hogy én Arványi Ágnes, Arványi Lajos unokája, kötekedést el nem török soha! És szerencséje, hogy idejében védekezett mert másként megbüntetem volna.

Az ifju rejtélyesen mosolyogva válaszolt: kötelezettje vagyok a miért kilétével megösmerttetett, — és felvette kalapját, mely töle egy pár lépésre volt, meghajta magát, ugyanazon uton távozott melyen jött, vissza kiáltva — viszontlátásig Agnes kisasszony! és remélem mihamarább! A viszontlátásig!

— Igen a pokolba — kiáltá utána Neszi — hol te leszel egyedül — te leszel kötekedő gézengúz!! —

Az idegen gunyoros szép barna ovál ar-

val, amelyeknek tárgyalása több szónok feliratkozása folytán holnapra maradt, a javaslat lényegében a bizottság szövegezése szerint ment keresztül, mindössze helyiely-közzel el — kormány hozzájárulásával — kisebb módosításokat eszközöltek egy némely szakaszon.

Ezután Esterházy Miklós Mórincz a budapesti kat. kör elnöke, szólalt fel, természetesen a primás előterjesztését pártolva, mert már előzőleg is folytón, Zichy Nándor gróffal egyetemben, hangoztatta: „Követjük a püspöki kart.”

Ezután Széchényi Antal gróf szólalt fel, kifejtve, hogy ő határozott ellensége az állami omnipotenciának. Végül hozzájárult a primás előterjesztéséhez.

Következett Szontagh Pál, ki azzal a kijelentéssel kezdte beszédét, hogy minden hatalmat a katolikus egyháznak akarnának megszerezni. Ezzel a kijelentésével nagy vihart idézett elő. Rögtön felhangoztak az „Eláll!” „Eláll!” közbekiáltások. A főpapok kezeikkel integettek, hogy Szontagh álljon el, ki azonban kijelentette, hogy az államnak joga van meghatározni a gyermekek vallását. Azért kívánja, hogy az 1868-iki törvény fenn tartassék.

Most felszólt Szapáry István gróf és arra kérte a minisztert, hogy ne törjön be a családi szentélybe és Zichy Antallal egyetemben, ki ezután felszólt, pártolja a primás indítványát. Ugyanezt pártolta Szatmari Antal gróf is, de mégis kijelentette, hogy a költségvetést a kormány iránti bizalmatlanságból nem szavazza meg. Ezután felszólt Ifj. Széchényi Imre gróf, kinek rövid beszéde után az elnök az ülést fél 3 órakor berekesztette.

Külföld.

Viszaly Svédország és Norvégia közt.

Bennünket magyarokat kiválóan érdekelnék Svédország és Norvégia, mely országok tudvalevőleg olyan personal-unioiban állanak egymással, mint a melyet nálunk az 1861-iki országgyűlés és annak feliratai kívántak, valamint jelenleg a szélsőbali pártok kontemplálnak Ausztria és Magyarország közt. Irigységgel néztük a két északi

országot, mely teljes függetlenségben, csak a király személyének közössége által összekötve, boldogan élt egymás mellett. Azonban úgy látszik, ott sem fenéki tejből a két ország viszonya, mert a kisebbik államban, Norvégiában már évek óta teljes elszakadási mozgalom indult meg, sőt a király személye ellen köztársasági áramlat is támadt. Egy most érkezett jelentés szerint már megtörtént az első komoly lépés a szakadás felé. A Steen elnöksége alatt levő norvég miniszterium ugyanis beadta lemondását, mert a király nem akart beleegyezni a külön norvég konzulátusok életbeléptetésébe. A norvég storting (országgyűlés) elnöksége utján feliratot intézett Oszkár királyhoz, melyben sajnálatát fejezte ki, hogy a király a storting határozatát a külön norvég konzulátusi intézmény behozatala érdekében nem szentesítette és felszólítja őt, hogy a haza, a királyság és az unió érdekében szentesítse a törvényjavaslatot és akadályozza meg ama kabinet lemondását, mely egyedül bírja a bizalmat. Svédországban a „királyságra” és „unióra” való hivatkozást a köztársasággal és a teljes elszakadással való rejtett fenyegetésnek veszik. A helyzet fölötté kényes és nem lehetetlen, hogy egy kis skandináv testvérháború előestéjén állunk.

Zavargások Madridban. A spanyol fővárosban néhány nap óta véres zavargások rémitik a lakosságot és okoznak kellemetlenséget a kormánynak. Szombaton az új adók behozatala miatt a kofaasszonyok sztrájkolni és tüntetni kezdtek. — Hozzájuk csatlakoztak a kereskedők is, kik veres és fekete zászlókkal vonultak a központi piacra, azt kiabálva: „Éljen a nép! Le az adókkal!” A polgármester megkísérelte a nyugalmat helyreállítani, de hiába. Az asszonyokból és kereskedőkből álló tömeg fityölve, ordítva, kövel kezdett hajigálni. Erre a rendőrség közbelépett két asszony meg is sériült; csakhamar azonban a zajongók újból előre hatoltak, úgy hogy a rendőrség, melynek időközben katonaság jött segítségére, kivont karddal nekiment a tömegnek, míg a csapatok a levegőbe löttek. — A tömegben erre nagy zűrzavar és roppant ijedtség keletkezett s a tömeg széjjelfutott. A városban rémület uralkodik; a boltok be vannak zárva. A táviró hivatalt ka-

tonaság őrzi. Hír szerint a királyi család is elhagyta Madridba való jövetelét. Vasárnap este újabb zavargások voltak. A fölkelésben a polgármester megsebesült s most ágyban fekvő beteg. Több rendőr és csendőr súlyosan megsebesült. Eddigelé a halottak száma hat. A lovas polgárőrség és a fölkelők közti heves összeütközésnél szintén többen meghaltak és megsebesültek; számuk még eddig nincs megállapítva. A Piazza Mayor-on egész csata fejlődött ki, melyben éles töltéssel löttek; e harc több ember halálával és sok megsebesüléssel végződött. Komoly aggodalomra nincs ok. A szocialistáknak nincs részük a zavargásban.

Egri emlékek.

— Ruy Blastól. —

Nagyon sajnálom, hogy kijöttem a hőskötemények irásából, mert Egerről hősköteményt kellene írni. Jól tudom, hogy a világ örül, a mért a hőskötemények irásáról lemondtam, de én mégis csak sajnálom.

Milyen hálás téma lenne leírni, miként nem bírta Egert bevenni a török tengernyi hada, különösen az egri nők vitészege végett és midőn mi debreczeniek megrohantuk őket, hát egyszerre — bevettük bennünket ő k.

Mert az egri nők nem tudnak lemondani arról a szokásról, hogy a rájuk törő inváziót meg ne hajigálják. Ha török, akkor forró szurokkal és forró vízzel, ha debreczeni dalárok, akkor — rózsákkal. Már a bevonulásnál is meghajigáltak bennünket.

El is árurom a debreczeni asszonyoknak, hogy valamennyi dalár, a ki itthon Hymen lánczait viseli, Egerben mind zsebre dugta a — jeggyűrűjét.

Nem is csoda. En pl. az ideálok megválasztásában igen szerény vagyok. Egy kunyhó, az ő szive, egy márvány-palota, százezer firt a haza legyen nagy és szabad, az ő keresztneve pedig Ida legyen. De tessék ehinni, hogy az egri hölgyek olyan szépek, hogy még e szerény igényekről is letudnék mondani értök.

A vendégszeretet jellemzésére legyen elegendő ennyi: En nem voltam bejelentve elszállásolásra. Egyik „daltestvéremmel” halkán be-

cza, még egyszer előtűnt a kerítés felett — nevetve kiáltva vissza — au revuár!

Neszi indulatosan csattantott az ostorral és utána fenyegetőzve gondolta. — No váj csak, kerülj elmébe az életben, majd meg keserülöd a mai napot. — Még ki mértél nevetni. — Kötekedve vissza kiabálni. És a kezem is érinteni. — Csak úgy „kicsike” velem beszélni. No váj csak — váj!

Még egy átható tekintetet vetett a kerítés felé aztán az ostort nyakába akasztotta és heves léptekkel ment vissza csacsi fogatához ez eldobott, utjába akadt árvalányhaj bokrétság kalapját fejébe vágta, úgy hogy a legteteteje belapult.

A Bundi, számár filozófiával ki találta, hogy addig harapdálhat egy kissé a füben, míg asszonyokja szokás szerint isten tudja hol kószál, így lassan menve eszegetve az utszélén, jó előre haladt, a szekérben végig nyult alvó nevelőnőt mint súlyos terhet cipelve.

A leánya sebesen haladt a szekér után csizmás formás lábacskáival kecsesen lépkedve, akár egy balettáncosnő. Ily rokonsággal birt is anyja dalmüenekesnő s nővére táncosnő volt. Ily nagy nényétől örökölte a könnyedséget, az eleganciát anyjától, kit elvesztett még kiskorában s ugy nagy műveltségű eszes atyját, ki az akkori előítéletet legyőzve, szerelemből nőül vette az énekesnőt, a bájos L. . . . Paulinát, ki ezzel az egyedüli rózsabimbóval megajándékozva férjét, elszállt az égbe, tovább zengni dalt a szeráfok karában.

A bánatban hátra maradt férj, a bekövetkezett 48-as magyar forradalomban tevékeny részt vett, híres szónoka lett a parlamentnek s karddal is védte hazája szabadságát, így ő is egyike lett a bujdosóknak a világsi fegyver letétele után, és ő is szenvedett mint sok

más, kiknek szintén csak az volt bűnök, hogy jó hazafiak voltak s védtek sz retett hazájokat, melynek minden göröngye, drága lett a rászottt honfivértől. És ő is elpusztult; menekülés közben, egy ő-zí hideg éjet az ingoványos zombékok közt töltött s ez okozta halálát, és egy nagy észtehetség, nagy jellem veszett el a férfi de én élt Arványi Emilben. — Elveszett akkor, midőn Magyarország földéről a nagy szellemek hulltak, tüntek; mint a nyári forróságban az égboltjáról a csillagok tűnnek le — mig szegény nemzetem igaz nagy csillagait vesztette el, de melyeknek utolsó felragyogásai örökre végig fénylenek a történelem lapján és a magyarok emlékezetében.

Az elhaltak egyetlen kis árvája a bánatban hátra maradt öreg szülők szemfénye lett. És nagy anyja vette gondjába, a kis Neszi, nevelte: ha nevelésnek lehetne nevezni az a gyöngye eljárását, hogy mindenben utána engedett. A helybeli öreg paptól nyerte az első oktatásokat s tanult ha akart, ha kedve volt, de rászoritni nem volt szabad. Az öreg katolikus pap, a család régi hű embere, nem akart ellenkezésbe jönni kegyurasszonyával. — Így Neszike nevedett, mint vadonban a csipkerózsa, üdén, viruló, de nem korlátozva szélszélei, nem fejlesztve szellemi tehetségei. Hogy valamivel többet tudott a semminél, könnyű felfogásának köszönhetette Valódi csipkerózsa is volt Neszike, külsőleg is a vadroszához hasonlított, szellemileg is. Megjelenése a rózsza egyszerű bájával birt, szív jósága, szellemi nemesége e virág kellemes illatával. De tövisei is megvoltak, csakugy, mint a csipkerózsa s szurt karczolt a legkisebb gyöngédtelen érintésre. — Jaj volt annak, ki haragra ingerelte, vagy ellent mondott akaratának.

A világon csak egy embertől tartott —

nagy atyjától, ki pedig igaz vonzalommal szeretete kis unokáját, csak modora volt kimért, rideg iránta is, mint mindenikhez, de ez hatott a kis csipkerózsa, és dérként csippte meg életkedvét ha közelébe időzött, s arczrózsái elhalványultak, leverten jött ki mindég nagyatyja lakosztályából, hová szerencsésjére, ritkán hívták.

A 48-as forradalom után az Arványi családot sok csapás érte; szellemileg, anyagilag sokat vesztek. A csöndes kastély a régi fénynek csak mint hirdetője állt. Az előbbeni zajos élet, a hercegi háztartás mely Szabolcsmegyében egyedüli volt, megszűnt létezni. — Már a kastély egész környéke is csak a mult dicsőségének hirdetője volt. A nagy kiterjedésű elhanyagolt angolkert, melyre ezeket költött Arványi — s ha ma nem tetszett egy homok domb, mert szeméit sérté; úgy holnap már hordatta oda, hol eltűnni tudta, vagy ahol helyesnek találta, hogy legyen. Ugy keletkezett a park bejáratától a széles kocsiutat két oldalt szegélyző ákáczczaal beültetett magas, sáncz alakú domb is, mint egy fent hirdette a mult idő dicsőségét, midőn még a magyar földesur kis király volt otthonában, s jobbágyok felett rendelkezett, hatalommal, szigorral, szeretettel, ha kellett deressel tartva fent a rendet, de igazi ur volt otthonában a nemes ember!

A nagy cserép tetőzetű kő istállók is üresen tátongtak.

Megszűnt a paripák toporzékoló zaja — meg vig nyeretésük, s meg az udvarmester felhangzó parancs szava, — hogy melyik, a kisasszonynak — vagy urfinak négyesét fogják be, s melyiknek nyergeljenek háts lovat. Mint mesebeli képzelet tüntek el urnők, urak a kastélyból, s többé nem hangzott fel a vágató paripák patáinak csattogó zaja a park csöndes utain.

(Folyt köv.)

széltünk arról, hogy bizony nekem nincs szál-lásom. Meghallja ezt félfüllel Eliássy Ferencz nagybirtokos és már a másik perczen erős marokkal gyöngéden úgy behelyezett a kocsiába és úgy elvitt a lakására, hogy szinte — most is ott szeretnék lenni. Es még hozzá, hogyan örült a „talált“ vendégnek! Később meg is mondtam neki:

— Kedves gazdám, te nem vagy „becsületestálló“, mert a mit találtál — nem adta vissza. Ugyanis én beleszerettem ő bele is, meg az egész családjába is. A házi kis asszonyom szépségéről, szellemességéről meg a zongoraművészetéről nem is szólok, mert még jobban magamra találok licitálni. Na de olyan édesanyának, mint a milyen az övé, nem is lehet más, mint nagyszerű leánya. Házasulandó ifjak! a legnagyobb szerű háziasszony Alpáron született. A többit érthetik.

Háládatlan volnék ha csak a szép asszonyokkal, leányokkal foglalkoznám és elfeledkez-ném Eger egy másik speciálitására és ez a bor. Mi ugyan csak azért ittunk annyi sokat, mert nincsen annyi bor, a mennyit az egriek egészségére meg ne ittunk volna, de valljuk be őszintén, hogy csuszott is. Ugyannyira, hogy én Torday Gábor bátyámat kötelesség-mulasztással vádozom.

Mi ugyanis ivási cézből nem tudunk hozzájutni egy kis vízhez, mindig sört bort ad-tak. Mi lesz tehát, ha otthon a rozsvizű Debre-czenben az egri viz-viszonyok iránt kérdezőskö-dni talál a mag-strátus? Kiküldtük tehát Torday Gábor bátyánkat egy egytagu vizkóstoló bizottságnak, hogy a mi véleménynyel ő lesz az egri viz iránt, azt mi a magunkévá tesszük. Ő ivott is „egri vizet“, de tévedésből nem a kut-ból, hanem valami patentirozott találmány az az „egri viz“, mert erősebb az a pálinkánál és patikában adják. Torday Gábor bácsi ezután kötelességmulasztóan nem kutatott tovább a kutak körül s az egri viz minéműsége iránt teljes bizonytalanságban hagyott bennünket.

Meg is támadtuk, de ő így védekezett.

— Jó, én megiszom helyettetek a vizet, de akkor a paritás érdekében minden — bort is én iszom meg helyettetek. Ez az igazság.

Ebbe aztán nem mentünk bele. Inkább veszszen az igazság és ne tudjuk meg, milyen az egri viz.

Maczke Valér szentatyánk, a főfő rendező a leg fokozottabb mértékben vette magára azt a latin közmondást: „Sacerdos debet esse hospitális“, mert annál pap már nagyobb vendégszeretetet nem mutathat, mint ő. Dalolt a dalárokkal, becsip-pett a becsipővel és aztán ment tovább — józannak a józanokkal. Mrt ő azonosítá magát a vendégek minéműségével, nem lévén annyi bor, a mit ő meg ne bírna. Fogadni mer-nék, hogy tekintélyes terjedelméből elvesztett legalább is 5 kilót, annyit mozgott, szá adgált, futkosott a mi érdekünkben.

Mikor a „disznófő“ című mulató helyről kazajóttunk, egyik „daltestvérem“ így szóló-tost meg:

— Nem tudom mi esett közbe a disznó-főn túl, de nagyon jó volt.

Éa tudtam mi volt: az én házigazdám az uton elesipte és levitte saját pinczéjébe. Daltestvérem erre emlékezett illetve nem-emékezett.

Nagyon sajuálom, hogy nem lehettem Egerben „koszorús költő“. A koszoru ugyan nem hiányzott, mert egy szép leány a nyakamba fűzött egy koszort, de költő-ni, azt nem lehetett, mert akár hova lépett be az ember, mikor fizetni akart, azzal fiz-ték ki, hogy ki van fizetve. Teljesen idegen üzletekben ha valami csekélység-t vá-sároltunk, cukrászatokban, hol az ember valamit vett, mind ezzel a stereotyp vála-sza fogadták: ki van fizetve. Rppen csak az hiányzott, hogy az egriek megkérdezzék, men-nyi az — a d o s s á g u n k Debreczenben s talán erre is az lett volna a válaszuk: ki van fizetve.

Az egész város a miénk volt a nagy szék-segyháztól az óriási lyciumon keresz-tül egészen Horváth Béla alkapitányig. Ez pedig nagy szó, mert a ki völegény, az

inkább szokott a menyasszonya mellett ülni, mint hogy szaladgáljon idegen vendégek után és vendégekkel. Ezt tartom én tehát a ven-dégszeretet non plus ultrájának.

De hát beszélhetek én itt önöknek nap-estig arról a nagyszerűségről a mi ott volt, de hát nem lehet azt megmagyarázni annak, a ki — nem érti, meg a ki ott nem volt.

Csak annyit mondok én hát, hogy ha Eger határát mind vasvillás emberek állják körül és ha csákányfergeteges égi háboru lenne is, mégis visszamennék én Egerbe egy-két-kilenczszor.

A hold.

— Sötét história. —

Döneci, az aranyzáru Döneci, a ki égszín-kék nyakkendőit a fővárosból hozatja, s a ki-nek merész kivágásu cipői és művészettel vasalt nadrágai közbámulatnak örvendenek, a minap egy hölgytársaságban ült és kávézott, végtelen eleganciával mártogatva egy kiflit az előtte álló csészébe.

Közben pedig, amint egy oly ifjuhoz illik, akit a hölgyek az „aranyzáru“ elnevezéssel tisz-teltek meg, apró-cseprő históriákat mesélt el a szomszédokról, ismerősökről, a jó barátokról, itt ott egyes pikánsabb momentáknál élénken kiszinezve a dolgot, s különösen hangsúlyozva azokat a részleteket, amelyekben egy kis mali-czia, néhány porció irigység és egy csekélyke rosszakarat volt vegyithető.

A hölgyek hol rejtett mosolylyá, hol han-gosan felcsengő kacajjal fogadták szépen fésült Don Juan pezsgő szellemének élvezetes szipor-káit, s a „midőn egy pillanatra elhallgatott, karban kiáltottak fel:

— Nos, még valamit, Döneci!

Döneci azonban rejtélyes képet vágott, a mely sokat engedett sejtetni, s így szólt:

— Hölgyeim . . . Fájó szívvel bár, de ki kell jelentenem, mit sem tudok már!

A háziasszony, ki nem annyira ifju volt, mint terjedelmes, duzzogva szólt:

— Oh, az hihetetlen. . . Bizonyára van még egy elrejtett története! . . . Látom az arczáról! Csak nem akarja elmondani!

— De asszonyom!

A hölgyek azonban felzúgtak:

— Mondja el! Mondja el!

*

Döneci vállat vont, s beszélni kezdett:

— Tehát, ha mindenáron kívánják hölgyeim, csakugyan elmondok önöknek még egy históriát, de előre tudom, hogy nem fogja önöket kielé-gíteni. . . .

A hölgyek ellenkeztek:

— Csak halljuk, halljuk!

Döneci folytatta

— Előre kell bocsátanom, hogy rendki-vül kedvelem a szép és jó fekvésű lakást, s hogy mostani lakásom ablakai is a szomszéd terjedmes kertre néznek, a mely kertnek az uraője egy csodálatos szép asszony, — majd-em oly szép mint önök, — a ki fölötte mő-don kedves és irigylésre méltó életet folytat férjével.

A hölgyek közül valaki gunyosan dör-mögte:

— Oh tudom!

Döneci mosolygott és folytatta:

— A minap este holdvilág volt, hölgye-im . . . Es még miő holdvilág! Szépséges, el-bájos nyári holdvilág. A levegő enyhe, bal-zamos a fakadó rózsák illatától. Az ég kék, ragadóan, bámulatlan kék! Rám roppantul hatnak az efféle látványok! Tíz óra felé ér-k zom haza, feltártam szobám ablakait, s a függöny mögül kitekintettem a kertbe.

A szép asszony a szomszédnőm, úgy lát-szik szintén kedvelője a holdvilágo, estéknek. Künn volt a kertben, s köpenybe burkolózva egy bokor mögé rejtett padon foglalt helyet. Rábrándozott, s a holdat nézegette, mely rezgő fényével valóságos glóriával vette körül.

Ott ült a szép asszony és — ábrándo-zott. Egy-zerre a kert hátsó része felől egy sötét férfi alak közeledett feléje. Arczát nem

láthattam, de úgy tetszett, hogy kissé maga-sabb és válasabb volt, mint a férje, s sokkal ruganyosabban lépegetett.

Előinte azt hittem, hogy rabló, de mi-kor láttam, hogy bízalmasan karolja át a szép asszonyt, akkor sejtettem már, hogy nem kö-zeledik vésszes szándékkal.

A szép asszony gömbölyü karjaival be-lekapaszzkodott a férfi karjába és . . .

*

Döneci elhallgatott.

— Nos? Nos? — Kérdezték az asz-szonyok.

Döneci siralmas képet vágott:

— Átkozott história! . . . Ebben a pil-lanatban egy sötét felhő takarta el a holdat és ott maradtam én is, ők is teljes sötét-ségben!

cs.

Napi hírek.

— A polgármester hortobágyi utja. Si-monffy Imre polgármester tegnap este hazaér-kezett a Hortobágyról, ahol vasárnap és szom-baton megtekintette a város ménesét és a törzs-gulyát, melyeknek kezelése s állapota felett meglegedését nyilvánította. Az ohati épülete-ket jó karban találta; meglepte a mátai állat-kórodban tapasztalt rend. Látogatást tett mindakét ohati iskolában; egyik-másik iskolás-gyereket különböző tantárgyakból meg is czen-ziált. Különösen megvolt elégedve a belső ohati iskolával.

— A gazdasági tanintézetben a vizsgák július 15-én kezdődnek és 23-án fognak bevé-gződni.

— A gazdaszegélyző egyesület záró ülést tartott K e n e s e y Antal elnök elnö-kelete alatt. Az ülésen felolvasták a pénztárnok évi jelentését, mely örvendetesen konstátálta, hogy ez év 200 egy néhány frt fölösleggel zárul. A jelentést tudomásul vették, a pénztárnoknak a felmentvényt megadták. Ezután az elnök a maga és tisztársai nevében lemondott és az ülést bezárta.

— A debreczeni női kereskedelmi tanfo-lyam záróvizsgálatára — melyről már tegnap megemlékeztünk — oly fényes eredményt mu-tatott a viz-gáló bizottságnak, mely valóban bámulatba ejtett. Egyik meglepetés érte a másikat. 47 hallgató közt 31 jeles eredmén-nyel végezte a tanfolyamot, a, többi jó és egyetlenegy sem volt, a kinek elégtelen bi-zonyítványa jutott. Pedig a beiratáskor ugyan-csak félték, hogy a beirattak fele megret-tenve a nagy földadattól, idő közben vissza fog lépni, és az év végén constátálható, hogy egyetlenegy növendék sem maradt ki, sőt egymással versenyezve oly óriási szorgalmat fejtettek ki, hogy még maguk a tanárok is az egész viz-gáló bizottsággal egyetemben meg voltak lepve az elért eredmény felett. Még most is megtekinthető az iráskiállítás, mely a szebbnél szebb könyvviteli, irodai és művészeti munkákkal 5 hosszú falat ékesít. Sőt annak egy része minta gyanánt a nagy méltóságú vallás és közoktatásügyi miniszteri-umhoz küldték. A végbizonyítványok ma d. e. 11 óra körül ünnepélyesen átadattak.

— Uj zenemű. Debreczenben vannak zene kompozitőrök is. Legujabban Mály Lajos II. éves gazdász szerzett egy igen csinos csárdást, melyet a Dóczy-majálison mutattak be köztet-szés mellett. A zenemű most került nyomás alá és 20-án lesz kapható C s á t h y Ferencznél 60 krért, a hol elő is lehet rá fizetni. A zenemű czime „Marianna csárdás.“

— Felhívás orsz. képviselőválasztókhoz. Az 1876-ik évi XVIII. t. cikk 2-ik §-a, — továbbá az 1874. évi XXXIII. t. cz. 41. 43. 44. és több §-a alapján értesítettnek az ország-gyűlési képviselőválasztásra jogosult városi lak-osok, hogy az összeíró küldöttségek által beterjesztett névsor nyomán a választók 1893.

évi ideiglenes betürendes névjegyzéke a központi választmány által összeállított, mely névjegyzék a városházi kis tanácsteremben folyó évi július 5-ik napjától kezdve közszemlére kitétetik, hol is reggel 8 órától 12 óráig a névjegyzéket mindenki megtekintheti, délután 2 órától 6 óráig pedig egy előjárásági tag jelenlétében lemásolhatja, felszólamlását a kitéttel követő 10 nap alatt, vagyis f. évi július 15-ig beadhatja. A beadott felszólamlások ugyanott a névjegyzékek mellett július 16-tól kitéve bárki által megtekinthetők s azokra netalán teendő észrevételek folyó évi július 25-ik napjáig beadhatók lesznek. Ugy a felszólamlásokat, mint az azokra tett észrevételeket a központi választmányhoz intézve írásban a polgármesterhez vagy helyetteséhez kell benyújtani; — megemlítetvén, hogy mindenkinek jogában áll azon választókerületben, melynek névjegyzékébe felvétel, bármily jogtalan felvétel vagy kihagyás miatt úgy saját, mint más személyét illetőleg felszólalni. Debreczen, 1892. A központi választmány.

— **Nagyujtcai öröme.** — A főreáliskola helyéül és Nagyujtcazt — Hatvanutczával összekötő új utca számára megvásárolt telkeken a város csaknem az összes épületeket lebontatta s így rövid idő múlva szabad lesz az átjárás a hatvanutczai kúthoz. — Örülnek is ennek nagyon a nagyujtcai lakosok, akiknek a tanács azt az örömet is megszerzi, hogy utcájokat végig köburkolattal látatja el.

— **Debreczen egy angol könyvben.** F e l b e r m a n n Lajos hazánkia ki Londonban mint angol hírlapíró él, szebben és hasznosabban nem mutathatta volna ki hazája iránti ragaszkodását, hogy Magyarországról angol könyvet írt. A koronázási jubileum alkalmából kiadott munka, melynek címe „Hungary and its people“, meg akarja ismertetni Magyarországot, népünk eredetét, nemzetünk ezeréves történetét, országunk jelenlegi állapotait, a magyar népeletet, népszokásokat, a magyar tánczot és népdalt, mi több hazánk különböző vidékeit az angol közönséggel, emellett vázlatát adva még politikai, közgazdasági és irodalmi viszonyainknak is. A 390 lapra terjedő könyv az alföldről és népeletről igen részletes leírást ad. A vidéki városok közül angol alaposággal Pozsony, Debreczen mint speciális alföldi magyar város és Fiume vannak a könyvben képekkel illusztrálva bemutatva.

— **A nazarénusok sectája kezd elszaporodni Debreczenben.** A főiskolai ifjuság hadat üzent a szektának és a csapókeri gyülekező helyökön vette föl ellenök a harcot. Szombaton és vasárnap már így tettek, megjelenvén a csapókerben, a hol belebeszéltek az istentiszteletbe.

Sajátságos imakönyvük van a nazarénusoknak, akik a református vallást tartják legnagyobb ellenségöknek és az új-templomot „pokolfészkeknek“ nevezik, amióta D i c s ö f f y József ott kipredikálta őket. Az imakönyvben illusztrálva van egy református ember szíve amely tele van kígyóval és ördögökkel. Később a református ember bejelenti, hogy Nazarénus lesz s ekkor mind kiszalad a szívéből az ördög, csak a kígyó marad meg. Végül midőn már nazarénus lett, teljesen megtisztul a szíve és megjelenik benne a keresztire feszített megváltó. Valjon hol csinálják ezt az imakönyvet?

Egy debreczeni embert sajátságos módon gyógyítottak ki a rokonai a nazarénusságból. Mindenáron beakart lépni a szektába és nem használt semmi rábeszélés. Ekkor az egyik férfi rokon elment hozzá és összepakolt valamennyi nála talált csirkét, tyukot.

— Az ur látja! sohajtja a nazarénus, akinek nem szabad oponálni, mert aki fegyvert fog fegyver által vész el.

Másodszor a rokon összepakolta a libáit, kacsaít.

Az ur látja! mondá most már egy kissé dühösen a nazarénus neofita.

Végül a rokon a rokon a disznóját kezdte elhajtani. De már ekkor a neofita nem várt arra, hogy „az ur lássa“ a lopást, hanem előkapott egy botot és ugyancsak ellátnakolja a rokont ha vissza nem adta volna

a sertést is, meg az aprómarhákat is. Ezzel persze vége lett a nazarénusságnak. — A szektának gyülekező helye távol a várostól a Csapókerben, e most keleskező új város részben van, ahol se templom, se iskola, se rendőrség, semmiféle nyoma a lekipásztori gondnak. — Nem csoda, ha az új hit kön yen követőkre talál a csaknem mindennemű lelki gondozást és szellemi vezést nélkülöző külvárosi lakosok körében, akik vakon csatlakoznak a hozzájuk hasonló műveltségű, velők egyképen gondolkozó, az ő egyszerű, keresetlen nye vükön beszélő „kiválasztottakhoz.“ A hangadók egyike egy h. böszörményi paraszt ember; másika pedig egy 39-es baka, egy tiszt szolga, köznyelven: „privadiner.“ — A „szent Lélektől megilletett emez egyszerű szónokok Károlyi Gáspár féle bibliát olvasnak és magyaráznak a maguk felfogásuk szerint s arczokat kezükkel eltakarva, térdepelve imádkoznak nagy áhitattal s a hívőkkel együtt éneklék szent Dávid zoltárait Szenczi Molnár Albert fordításában.

— Leginkább nők csatlakoztak eddig az új profétákhoz; a nők kedélye legfogékonyabb lévén minden vallásos rajongás iránt. Mondják, hogy a dohánygyári munkás leányok legbüszköbb látogatói ezeknek a nazarénus összejöveteleknek. — A szekta követői különben magukat baptistáknak mondják. Bárkik legyenek, bármiképp neveztesseken is, ideje, hogy a lelkeszi kar hathatósan lépjen föl ellenök, s ne bizza a szakadáros sorsát a véletlenre, se az összejöveteleket kíváncsiságból nagy számmal látogató tömeg gyakran igazán drasztikus gunyjára. Még csak az említjük meg, hogy az új hívők nem csak reformátusok, de katolikusok és görög katolikusok közül is szaporodnak.

— **Köszönetyilvánítás.** Azon jó ösmerőseinknek és barátainknak, kik feledhetetlen nöm, anyánk, leányom s testvérünk temetésén megjelentek s részvétök által a szívünket ért súlyos csapás elviselését könnyítették; bánatos szívvel mondunk hálás köszönetet. Debreczen, 1892. július hó 5-én. Kursinszky László és gyermekei. — Özv. Incze Lajosné és gyermekei.

— **A debreczeni kereskedelmi akadémián** ujonnan rendszeresített két tanszék töltendő be szeptemberre: nevezetesen választandó 3 évi próba idő fentartásával, a német nyelv és irodalom tanszékére rendes tanár, évi 1200 frt fizetéssel, 4 emelkedő 100 frtos ötödéves pótlékkal s ez idő szerint 200 frtban megállapított lakáspénzzel; a mennyiségtan s természettudományok tanszékére (a politikai s kereskedelmi számtan esetleges tanításának kötelezettségével) helyettes tanár évi 800 frt fizetéssel, s ez idő szerint 100 frtban megállapított lakáspénzzel. A szabályszerűen fölszerelt kérvények f. évi július hó 15-ig az akadémiát főtartó kereskedő társulat e nökéhez fenyéri Zádor Lajoshoz nyújtandók be.

— **Helyszíni tárgyalás.** A fehértemplomi állami ut első hidját a sorompónál, feleslegesnek véleményezte az államépítészeti hivatal. E végből Köszegi László kerületi felügyelő elnöklete alatt ma helyszíni tárgyalás volt, melyre a homokkert déli és keleti oldalán lévő birtokosok hivattak meg, mint érdekelt felek.

— **A tiszántuli ev. ref. egyházkerület tanáregyesülete** vasárnap tartotta évi közgyűlést, melyre különböző gimnáziumokból és főiskolákból mintegy száz tanárjelent meg. Különösen pedig debreczeniek nagy számban G é r e s s y Kálmán elnök tartalmas megnyitó beszéde után Böszörményi polgármester üdvözölte a tanáregyesületet, mint a város vendégét, Farkas Antal pedig a ref. gimnázium tanárkara részéről mondott üdvözölő beszédet. Elek Lajos pénztári és titkári jelentését a közgyűlés tudomásul vette. Ezután a tanulságos felolvasások egész sora következett. Kulcsár Endre a külföldi és hazai tanügyi mozgalmakat ismertette, dr. Öreg János a nemzeti nevelésről értekezett, Basy Gergely pedig a szatmári gimnázium történetét mutatta be. Délután két órakor százötven terítékű közebed volt, melyen Géresy Kálmán elnök a királyra mondott felköszöntőt. Kivüle felköszöntőket mondtak még: Kiss Áron püspök, Farkas Antal, Tóth Sámuel főjegyző, Futó Mihály, Joó István, Borsos Benő igazgatók,

Tabajdi Károly és Gergely Károly lelkészek, Radácsi György, Bór Károly, Lázár István Kardos Albert, Krüzsey Balla Nagy Ferencz tanárok. Tegnap a közgyűlést folytatták. Ma pedig a gyűlés tagjai kirándulást tettek Nagy Bányára.

— **Az elemi oktatás H-Nánáson,** daczára a város és egyház áldozatkészségének, melylyel a közoktatás ügye érdekében kifejt, erősen kifogás alá esik a sok iskolamulasztás miatt, amelyet ugylátszik nem ellenőriz a hatóság kellő szigorral. Egyedül a ref. hitfelekezethél a mindennapos iskolák tanköteles növendékei közül majdnem 200, tehát a tankötelesek 8 száztlója nem jár iskolába, hanem tanyán lakik. Ezen szám a birtok tagosítás óta évről-évre folytonosan növekszik. És ha évről-évre a tanyára költözés címén a tankötelesek ily nagy százaléka leiratik s az iskolába felkötelezés iránt semmi intézkedés nem tételik: 10 év alatt 2000 iskolázatlan növendék nő fel, a mi már egy ilyen város népességében nagyon is számot tevő százalék.

— **Hány képviselő választó van?** Az országgyűlési képviselő választásra jogosultak névsorát az 1893-ik évre a központi választmány összeállította s azt felülbírálta. E munkálat alapján a jövő évben 2938 debreczeni polgár gyakorolhatná választói jogát. Legkevesebb választó van az I. kerületben, mindössze 769, még pedig Péterfián 421, Csapó-utczán 848. A II. kerületben 1031 a választók száma; ebből Hatvanutczára 390. Piacz-utczára 641 esik. Legtöbb választó lakik a III. kerületben és pedig Czeglédén 510, Varga-utczán 628, együtt 1138.

— **Uj honvédezred parancsnok.** A debreczeni 3. honvéd gyalogezred parancsnoka Villám Arnold nyugállományba ment; helyét, amelyet pár hónap óta ideiglenesen Vidovich Menyhért alezredes töltött be, G ö r g e y Vincze ezredes, a Ludovika akadémia parancsnoka ezen alkalmazás alól való felmentés mellett foglalja el. Ez alkalomból Görgey Vinczét, aki nem ösmeretlenül jön Debreczenbe, az a királyi kitüntetés érte, hogy neki előbbi minőségében tanusított sikerdus szolgálatainak elismerésül a katonai érdemkereszt adományoztatott.

— **Szinészet P-Ladányon.** Egy 14 év alatt óriássá nőtt torzszülöttet: a k ö z ö n y t, P-Ladányon, Hajdúvármegyének ez a különben derék tizezres nagy községe egy egész nagy nemzedéket engedett felcseperedni, olyant, amely nem tudja: mi fán terem a színészet? Ha meg is kísérelt egy-egy merész „diátrista-trup“ ott ütni fel a sátorfáját, hamarosan föl is szedte, annyira nem gondolt a város népe azzal, hogy mi is az a művészet, mire is való a színjáték hozzátartozik-e a műveltséghez, talán épen egyik mozgatója is? Pedig azt hinné az ember, hogy a vasut a kultura országútja — P-Ladány nevét pedig ismeri minden iskolás gyerek, a ki egy keveset betűzgette a vasuti menetrendet. A főbíró B a l o g h Sándor és T a l l ó s Jenő uradalmi főmérnök érdeme, hogy az Ázsiát Európával egybeolvasztó várost egyelőre — hadd reméljük, hogy végkép! — áttelepítették az európai kultura légkörébe; ök rázták fel közönyéből az értelmiséget, melyet aztán Jámbori Károlynak, az előre küldött színházi titkárnak már nem oly nagy fáradságába került rábírní K á r p á t h y György jó nevű igazgató támogatására. A Karczagról jövő 22 tagból álló társulat költségei máris fedezve vannak; viszont bizonyára ki lesznek elégitve a fölélesztett közönség igényei is.

— **Renoválás miatt** Stern Izidor rövidáru üzlete 8 napig a Tihanyi féle kázba helyeztetett át.

x **Az uralkodó látogatása** egy vendéglőben a legnagyobb ritkaságok közé tartozik. A bécsiek bizonyos demokratikus vonást látnak benne és szinte örülnek neki, hogy ő feléje a nemzetközi zene- és színművészeti kiállítás nemrég betért a Noel és Pattard-féle francia restaurációba és ott bosszabb időt töltött, e közben megköstolván a Courvoisier és Courlier freres hirsven konyakgyárosok és udvari szállítók k o n y a k j á t. Noel és Pattard urak előtt Ő felsége konyakról igen elismerőleg nyilatkozott.

— **A pápaszem.** Tegnap reggel 8 óra előtt sétálva megy a hivatalba egy bizonyára rövidlátó tisztviselő, kit mindenki mosolyogva nézett meg. Rövid idő múlva lélekszakadva rohan ugyanazon utczán végig földre szegzett tükkel keresve valamit.

Megijedve kérdezi egy arra járó hivatal társa.

— Az istenért mi a baj?

— Elvesztettem. . .

— Mit?

— A pápaszememet.

— Akkor azt kérlek ne keresd, mert meg van.

— Hol?

— Ott a homlokodon feltaszítva.

Gyorsan megizzadt homlokához nyúl, lehuzva szemére a keresett pápaszemet s lesujtva mondja.

— Hát azért mosolyogtak én rám még ma az emberek!

Vegyes hírek.

* **Kolera Párisban.** A kórház-igazgatóság részéről hivatalosan bevallották a kolera noszt-rasz fölléptét. A baj okát a Szajna-vizre vezet-tik vissza. Három hónap óta 159 haláleset fordult elő. A járvány helyi természetű. Indiai kolera nem fordult elő.

* **Gulyásoshus burgonyáival és mennykövel.** Németországban, úgy látszik még a mennykő is német: nem szereti a magyar konkurrencziát! Ebből magyarázható az alábbi nevezetes eset: Sziléziában, Görlitzben a minap beütött villám egy vendéglőbe. Egyenesen a konyhába, a konyhában a tüzhelybe a tüzhelyen pedig egy katlan párolgó gulyásoshusba csapott le s szét-hányta a pompás eledelt a világ minden tája felé. A szakácsnékat képen találta néhány darab röplő gulyásoshus, de egyéb bajuk nem esett.

* **Új görögkeleti naptár.** A „Köln. Ztg.“ értesítése szerint legközelebb Konstantinápolyban görögkeleti ó-hitű egyházi zsinatot tartanak, melynek czéja lesz, hogy a görögkeleti egyházban eddig használatban levő Julián helyébe mely már túlhaladott álláspontot képvisel, a Gergely naptárhoz hasonló naptárt léptessenek életbe.

* **Drasche tanár a koleráról.** Drasche bécsi tanár tanítványai előtt a koleráról a következőleg nyilatkozott: „Információim szerint jelenleg két komolyabban számba vehető koleraterület létezik: Bakuban és Assyriában. Ebben azonban nem látok okot a félelemre, hogy a járvány internacionális elterjedést fog nyerni: A tapasztalat mutatja, hogy az említett két területen kitört kolerának nincs meg ez a tartós energiája, mely speciálisan és kizárólag a keletindiai kolerajárványnak a tulajdona s a mostani járvány a minden állam által ismert egészség óvszabályok szigorú figyelembe vétele mellett meg fog szűnni.

* **Stanley — képviselőjelölt.** Angliában javában folynak a képviselőválasztási mozgalmak s a jelöltek közt van Stanley is, a híres Afrikakutató, Livingstone megtalálója, Emin basa megmentője. A north-lambethi kerületben lépett fel s korteskörútjában a felesége is kíséri a ki mindenütt felszólal az ura után s hatá-sos beszédek tart az érdekében. Programja: radikális-unionista, vagyis mindenben Gladstone-párti, de az irlandi kérdés miatt Salisburyval tart. Legutóbb egy gyűlésen kijelentette, hogy tizezer négyszögmérföld afrikai területet nyitott meg az angol ipar és kereskedelem előtt. Barátai attól tartanak, hogy megbukik.

CSARNOK.

Kék és vörös.

A Thiergarten mögött történt, egyik monumntális nyaraló angol parkjában.

A Bredowok az este valami kerti ünnepe-séget rendeztek, a melyen, (hogy Norddeutsche Rundschau szavaival éljek.) részt vett a berlini társaság színe-java. Ott volt a számtalan tag-ból álló Bredow-család, ott voltak a Manteuf-

felek, a Raditzok és nem tudom, még kicsoda. Ott volt egy nagy csomó katonatiszt, a fővárosi gárdaezredek től. A diplomáciai kar fiatalabb tagjai is szép számmal jelentek meg. Ott volt, hogy többet ne mondjak. Joob báró is, aki mint Ausztria-Magyarország tiszteletbeli díjtalan al-konzula fáradozott az európai egyensúly fen-tartásán és védte a Németországban rekedt dró-tostótok érdekeit. Berlinben különben Joobot, sötétbarna arcbőre miatt, csak Czigánybáró-nak nevezték.

A Czigánybáró úgy találta, hogy Bredow-ék társasága kiállhatatlan jónevelésű, az egész multság pedig halálosan unalmas. A tisztek vállrojtos kabátban, állig érő gallérral, kidüle-dezett mellet jártak-keltek. Es mivel tudták, hogy Joob tartalékos tiszt, valamennyien a bajtárs ur megszólítással bosszantották. A nya-kig begombolkoztott hölgyek is oly finnyás arczal és szertartásos mozdulatokkal tánczoltak, mint egykor a leviták a frigszekerény előt. Egy jófajtájú pesti redutrikoltás bizonyára elég lett volna arra, hogy jéggé fagyassza az egész társaság hulló véréit.

Es ha nem lett volna itt Bojár Margit, no, de szerencsére itt volt Bojár Margit. Epen arra sétált unokatestvére, az árboozho-szuságu Bredow kapitány karján. Fehér batiszt ruhájában megint nagyon csinos volt. Hiszen ő is merev és szertartásos, de ajka szélén hébe-kor-ba mégis felvillan valami végtelen kedves, sokat mondó mosoly, a melylyel már hónapok óta boldondította a Czigánybárót. Ő is szőke, de nem olyan unalmas lenszőke, mint a többi; vastag hajkoronájának színe a tizianvörös és az arany-sárga csodálatos keveréke. Az arczszíne is bar-nább, mintha finom aranyománczezal volna befutva. . .

A hosszú kapitány később a buffetnél ösz-szetalálkozott Joobal.

— Nagy sajnálkozással hallottam Margit hugomtól, hogy bajtárs ur elhagyja Berlint? kérdezte.

— Igen visszamegyek a hazamba. Kez-dem belátni, hogy nem születtem Bismareknek. Még csak kérdezniem kell valakitől valamit, aztán mehetek.

— Ej, talán rózsás női ajaktól vár feleletet kérdésére? enyelgett a kapitány.

— Igen, női ajaktól, mondta a Czigánybáró szárazon.

— Nos, akkor sok szerencsét kívánok!

— Oh, nem szerencse kell nekem, hanem alkalom.

Mindketten ittak,

— Sokáig marad Berliuben Bojár kisasz szony? kérdezte később a diplomata oda-vetőleg.

— Talán örökre, mondta a kapitány titokzatos mosolylyal. — Legalább édes anyja azt akarja. . .

Összekocintották poharaikat.

— Ön ismeri a magyarországi rokonainkat, a Bojá okat? kérdezte később a kapitány.

— Csak felületesen. Egy időben sokat beszéltek Bojár tábornokról.

— Regényes véget ért. Tulajdonképen tragikus véget.

A kapitány igen jókedvűnek látszott és szokása ellenére beszédese nek mutatta magát, a minek a pezsgő lehetett az oka.

— Margitnak az édesanyja az én nagy-néném. . . Valaha híres szépség volt. . . Valami csehországi fürdőben ismerkedett meg Bojárral, a ki akkoriban sokat beszéltetett magáról huszárbravourjaival. . . Nem egy asz-szonyt boldondított el, legjobban boldondult azonban utána a nagy-néném. . .

Az öreg Bredow sokáig ellenezte a házasságot, mert Bojárt mindenki hazárd jelle-mű embernek tartotta, a dolog azonban vig-játéknak indult és a szerelmesekek győztek. . . Ismertem Bojárt, mert két ízben is vadásztam magyarországi birtokain és meg vagyok róla győződve, hogy a világ legszeretreméltóbb férfiúi sorába tartozott. . . Szép, lovagias férfi volt. Vendégszerető és bőkezű, a mellett vak-merő és hallatlan könnyelmű. . . Legénykori hódításairól hihetetlen dolgokat regéltek. Na-gyon szerette a nénémet, de a szíve oly cso-dálatosan volt szerkesztve, hogy a néné-

mellett még vagy egy tucsat szőke, barna és vörös asszony talált benne helyet. . . Őt év előtt történt az a bolond eset, a melyről ön is hallott.

Bojár Bécsben volt és összetűzött egy gavallérral. Nem tudom, hogy az összetűzés oka szőke volt-e, vagy barna; én csak azt tudom, hogy az operában tánczolt. Bojár, a kinek tucatszámára voltak már párbajai, ezuttal sehogysem akart verekedni, de ellen-fele nem tágitott. Megverekedtek. Bojárt ezut-tal elhagyta hagyományos szerencséje, kopor-sóban szállították haza birtokára. . . Őn em lékszik a dologra, hiszen óriási botrány lett belőle. A nénéem ott se volt a férje temetésén. Képzelve el a büszke asszony lelkiállapotát, mikor megtudta, hogy férje, a kit imádott, egy rózsaszínű rongy miatt halt meg. . . Azóta a nénéem, a ki férjében mindig a ma-gyar race megtestesülését látta, valami ide-gos ellenszövevel viseltetik minden iránt, ami magyar. Ott él még magyarországi birtokain? a melyeken úgy gazdálkodik, mint egy férfi, de a leányát, mikor ez két év előtt felvette első hosszú szoknyáját, felküldte az édes-anyámnak, hogy vezesse be az itteni társa-ságba. Nénéem azt szokta mondani: Nem akarom, hogy Margit magyar legyen. Szen-vedélyes nép az, a melynek tulságos gyor-san perczeg a vére. Pedig a boldogság fölté-tele a nyugalom. Hüvösebb, józanabb emberek közé küldöm a leányomat, ott talán meg fogja találni a boldogságot. . .

A cigánybáró meg nem állhatta, hogy közbe ne szóljon.

— Hüvös józan emberek! ismételte. Önök tehát bennünket rosszabbaknak tartanak a saját nemzetükbeliekénél?

A kapitány a fejét rázta.

— Legkevésbé sem. Nem rosszabbaknak, hanem másoknak. Egy pé dával meg tudnám magamat értetni. Tegyük fel, hogy a tempera-mentumnak színe van és hogy az éjszáknevet nemzeti temperamentum két Ebben az esetben a magyaroké vörös. Még pedig lángvörös! Egyik se jobb a másiknál, de mindegyik más. Mind-egyiknek vannak előnyei és hátrányai. Maradjunk meg a színek mellett. . . Látta, a két szín jól esik a szemnek, tisztább nyugodtabb és komo-lyabb a vörösnél. Igaz, hogy e mellett szenti-mentális, szürkével keverve pedig hideg és kül-önben is gyakran émylítő. A vörös szín feltü-nőbb, büszkébb és melegebb. Kár, hogy bántja a szemet és izgatja az ideget, mint minden érzékies dolog. . .

— Minden németben egy profosszor szu-nyad, konstátálta magában a Czigánybáró. Az-tán eszébe jutott valami.

— E szerint Bojár Margit, mivel a vör-ös és a két szín összevegyüléséből származott, tulajdonképen lilaszínű?

A hosszú kapitány elmosolyodott.

— Elítálta. Temperamentuuna lilaszínű, az az se vörös, se kék. Most jön abba a korbá, mikor színt kell vallania.

Zeneszó hallatszott.

— Hallja? Ez a zene is vörös! mondta Bredow.

(Vége köv.)

Nyilt-tér. *)

Köszönet nyilvánítás.

Felejtethetlen nőm temetését rendező „Ke-gyelet“ új tulajdonosa Kernáts Gyula urnak a temetés rendezésében tanusított figyelme és pon-tos rendezéséért valamint az előnyös árért ez uton is a legnagyobb megelégedésemet és kö-szönetemet nyilvánítom ki és mint igyekező szorgalmas kezdőt a n. é. közönség figyelmébe ajánlom.

Kelt Debreczen, 1892. július hó 5-én.

Kursinszky László,

róm. kath. tanító.

*) E rvtban közlöttekért nem vállal felelőséget a szerk.

Csikos és koczkás selyemszöveteket, Louisina, Foulard-Sürah-Taffeta-emkül önben Merveilleus selymeket s méterenként 45 krtól 3 frt 85 krig egyes öltönyökre, vagy egész végekben s póstabér és vámmntesen szállít **Henberg G.** (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Minták póstafor-dulóval küldetnek, Svájcba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.10

Férfi Chiffon ingek,
a hirneves Schroll-féle Chiffonból,
1 frt. 90, 2 frt. 20, 2 frt. 60

Gallérok, kézelők, nyakkendők,
Harisnyák. Kesztyűk.

Napernyők esernyők
Kész mosó gyermek
ruhácskák.

BRASSÓI POSZTÓK,

Tricot, Peruvien és Doskin

Szabó Lajos fia

özégnél.

157.

Az

„ISTVÁN“ gőzmalom társulat
örleményének

ÁRJEGYZÉK

s a j á t r a k t á r á b a n.

Az 1887. április hó 18-án Budapesten tartott általános magyar malomgyűlésen megállapított 1887. évi június 1 én életbe lépett eladási, fizetési és szállítási módokatkrá vonatkozó egyezmények szerint.

Kötelezettség és engedmény nélkül készpénzfizetés mellett.

ZSÁKKAL EGYÜTT.

	100 kí'
A. Asztali dara nagyszemű	16 60
B. Szinte „ „prószemű.	16 20
O. Királyliszt	16.—
1. Lángliszt kivonat	15 —
2. 1-ső rendű zsemlyeliszt	14 40
3. Zsemlye liszt	14 —
4. 1-ső rendű kenyér liszt	13 20
5. Közép kenyér liszt	12 20
6. Kenyér liszt	11.—
7. Barna kenyérliszt	9 80
8. Takarmány liszt	8.—
11. Finom korpa zsákkal	4 60
11. „ „ „zsáknélkül	4 40
12. Durva korpa zsákkal	4 20
„ „ „zsáknélkül	4.—
Csírke buza „ „zsáknélkül	3 50
A zsákok ul-tartalma teljsulyt tisztasuly nak véve.	
A. B. 7 0—6 számig	85 kilo
1. és 8. szám	70 „
1. 12,	50 „

Debreczen, 1892 június 15

Érczkoporsók eredeti gyári árban árjegyzék szerint.

A legolcsóbb és legdiszesebb temetkezési intézet.

„K E G Y E L E T”

Piacz, kereskedelmi palota a megyeház mellett.

Van szerencsém a nagy é. közönségnek becses tudomására hozni, hogy volt társam Fischer János urnak az üzletből történt kilépése folytán, intézetemet egészen más alapelvekre fektettem, és azt a legszebb és a mai kornak megfelelő berendezésekkel szereltem fel, az árakat pedig majdnem felenyire szállítottam le, miről is a n. é. gyászoló közönség meggyőződést szerezhet.

Temetések rendezését helyben vagy vidéken,

hulla szállítást minden irányban

legjutányosabban elvállalok és azt a legnagyobb pontossággal teljesiek.

Legfőbb törekvésem leend pontos, gyors, és lelkiismeretes kiszolgálásom, hogy a n. é. közönségnek bizalmát megnyerjem, melylyel vissza élni nem fogok soha.

Kérve a n. é. közönség becses támogatását és pártfogását s én biztosítom a legjutányosab kiszolgálásról

teljes tisztelettel

Kernáts Gyula.

Ércz és mivirág koszorúk, szalag felirat minden kivetben.

Fa és bárszónnyal bevont koporsók leszállított árban.

Margit

GYÓGYFORRÁS

MAGYAR SELTERS.

Borral használva a legegészségesebb ital.

Van szerencsénk teljes tisztelettel tudatni, hogy Margit telepünkön a „Margit“ (Magyar Selters) gyógyviznek eddig is legújabb rendszerű kezelését újra fökeletesítettük. Gyógyvizünket új czimkével ellátott új alakú, az eddigieknél erősebb üvegekben, a viznek változatlanul maradását biztosító erős dugaszolással és önkupak-elzárással hozzuk forgalomba, mely újításra szives figyelmét felhívjuk.

Dr. Karlovsky utóda
a Margit gyógyforrás igazgatósága.

Orvosi bizonyítványok.

1892.

Dr. KORÁNYI FRIGYES,

kir. tanácsos, egyetemi tanár, a budapesti m. kir. tud. egyetem I. belgyógyászati kórodájának igazgatója.

A Margit (Magyar Selters)-gyógyvizet sokszorosan használván, úgy magángyakorlatomban mint a vezetésem alatt álló egyetemi kórodán azt jó hatásúnak találtam: a nyákhártyák, főleg a gyomor és légutak nyákhártyáinak hurutos bántalmainál. A használatban levő egyéb vizektől, melyenek a Seltersi, Radeini, Vichy stb. különbözik e viz csekélyebb szabad szénsav tartalmánál fogva, s azért oly esetekben, midőn vérzések lehetősége forog fenn vagy a vérkeringési szervek izgatásától kell tartani, a szénsavdúsabb vizek fölött előnnyel bír.

Dr. KÉTLY KÁROLY,

egyetemi tanár, a budapesti m. k. tud. egyetem II. belgyógyászati kórodájának igazgatója. A „Margit“ (Magyar Selters)-gyógyforrás vizét, mely a tiszta szikéleges ásványvizek sorába tartozik, részint magángyakorlatomban, részint a vezetésem alatt álló egyetemi belgyógyászati kórodán, hosszú idő óta használom, s azt a gyomor, belek, húgyhólyag, főleg pedig a légzőszervek hurutos bántalmainál legjobb eredménnyel alkalmaztam. E viz más hason vegyi összetételű vizek közt, mint a Seltersi, Gleichenbergi, Giesshübli stb. kisebb szabad-szénsav tartalmánál fogva bir előnnyel.

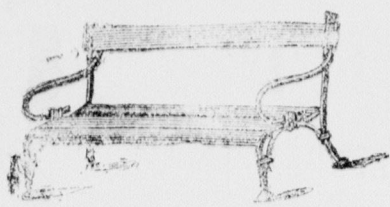
Kizárólagos
főraktár

ÉDESKUTY L.

cs. és kir. és szerb. kir.
udv. ásványviz-szállítónál

Budapesten, Erzsébet tér 8. sz.

Ugyszintén kapható minden gyógyszertárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

Valódi francia és angol szerszámok,

minden iparághoz
minden darab mellett jótállás

Épület vasalások és kátrány tető lemezek.

Rudvasak lemezek, **vastartányok**, legfinomabb öntöző
aczélok lemezek.

Gazdasági, kerti, házi és konyha felszerelések.

Kerti lóczák és vasbutorok árnyékszék closetek és vízvezetési kagylók

Aggyag és vaskályhák, konyhák.

Tizedes és egyensúly mérlegek legjobb minőségben.

Peronospora szőlőpenészgomba fecskendőgépek

legjobb rendszer (részlejfűzésre is).

Tűz és betörés elleni pénzszekrények.

Kirakat-ajtóacézéldredőnyök

Legolesőbb beszerzési forrás

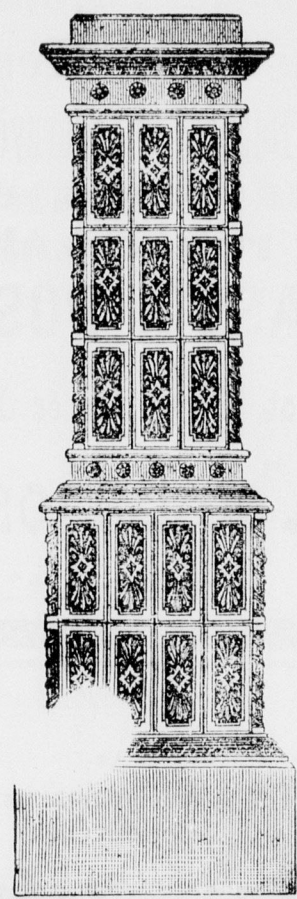
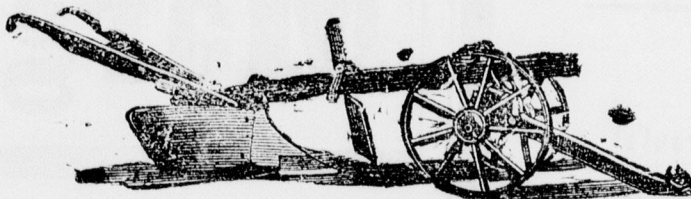
(Képes árlap minden szakmára nézve ingyen és bérmentve.)

TÓTH GYÜLA

előbb TOTH LAJOS és TARSÁ, vas nagykereskedés
DEBRECZEN, VÁROSHÁZABAN.

(Felső peronospora) fecskendő.

Női ruhaszövetek Gyapju Voile-ok,

Mosó-Voile-ok, Batist, Zephir, Atlas-Satin.

Vásznak. Kész fehérneműek.

Szőnyegek, függönyök,

ágy és asztalterítők,

Szabó Lajos fiai üzénél.

Leszállított áruk az egész időny alatt.

Nyomatott a kiadótulajdonos (Vértesi Arnold) Debreczeni Ellenőr könyvnyomdájában.